

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **BEMETA DESIGN**, s. r. o., se sídlem Žatčany 60, IČO: 269 29 074, zast. JUDr. Milanem Kyjovským, advokátem se sídlem Brno, Poštovská 8c, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví** se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 20. 5. 2011, Zn. sp. PUV 2008-20066, č. j.: PUV 2008-20066/047306/2010/ÚPV,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 10. 8. 2010 o určení, že předmět určení „držák ručníků“ podle připojeného popisu a vyobrazení, spadá do rozsahu užitného vzoru č. 18843 o názvu „Konzola k připojení na žebříkový radiátor“, jehož majitelem a současně žadatelem o určení je společnost GOZ METAL, s. r. o., Plotní 73, Brno, IČO: 255 50 110, zastoupena Ing. L.M., a prvostupňové rozhodnutí Úřadu bylo potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě nesouhlasil s tím, že předmět určení „držák ručníků“ (dále též „předmět určení“) spadá do rozsahu užitného vzoru č. 18843 o názvu „Konzola k připojení na žebříkový radiátor“ (dále jen „užitný vzor“) s tím, že má i nadále zájem na obchodním využití produktů – předmětů určení a cítí se být rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, proto se domáhá jeho zrušení.

Žalobce tvrdil, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 2, § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a v rozporu se správním řádem. Podle žalobce je z postupu žalovaného zřejmé, že nezjistil spolehlivě a beze všech pochybností, zda předmět určení skutečně spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru. Podle názoru žalobce měl žalovaný ustanovit znalce k zajištění znaleckého posudku tak, jak je stanoveno v § 56 správního řádu. Tím, že tak neučinil, žalovaný při svém rozhodování pochybil a nesplnil svou povinnost zjistit přesně a úplně skutečný stav věcí, jak mu stanoví správní řád. Dále žalobce v této souvislosti tvrdil, že žalovaný v průběhu dokazování nezhodnotil správně důkazy navržené účastníky řízení, jak mu ukládá správní řád a tím postupoval v rozporu se zákonem.

Podle žalobce nezákonným rozhodnutím žalovaného došlo k porušení zákona o užitečných vzorech (pozn. zákon č. 478/1992 Sb., o užitečných vzorech, ve znění pozdějších předpisů, dále jen zákon o užitečných vzorech) a správního řádu. Žalovaný se v žalovaném rozhodnutí opíral o nedostatečně zjištěný skutkový stav, jeho rozhodnutí trpí také několika vadami, jak bylo uvedeno v žalobě výše. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že při rozhodování správního orgánu došlo k několika procesním pochybením správního orgánu.

Žalobce uzavřel, že vzhledem k nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, jakož i vadám řízení, byl zkrácen na svých právech užívat předmět určení. Proto žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí Úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a stručně popsal skutkový stav.

K porušení ustanovení § 2, § 3 a § 50 správního řádu a v postupu žalovaného v rozporu se zákonem a správním řádem konstatoval, že z tohoto žalobního bodu není patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Z kontextu žaloby lze dovodit, že žalobce má za to, že v řízení byla porušena citovaná ustanovení správního řádu, avšak bez toho, aby bylo uvedeno, jak napadené rozhodnutí tato ustanovení porušuje. Z žaloby tak není patrné, které ustanovení § 2 správního řádu mělo být porušeno, podle názoru Úřadu byla v řízení respektována všechna.

Podle žalovaného je žalobcův požadavek na spolehlivé rozhodnutí beze všech pochybností mimo prostor správního řádu, který v § 3 klade na rozhodnutí požadavek v tom smyslu, že má být zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Z žaloby rovněž není zřejmé, k jakému porušení právních povinností stanovených správnímu orgánu v § 50 mělo v daném řízení dojít.

K tomu poukázal na ust § 67 zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích (dále jen „zákon o vynálezech“), jež se ve smyslu § 21 odst. 2 zákona č. 478/1992 Sb., o užitečných vzorech (dále jen „zákon o užitečných vzorech“) vztahuje rovněž na určovací řízení užitečných vzorů, a podle kterého Úřad na žádost toho, kdo osvědčí právní zájem, rozhodnutím určí, zda předmět v žádosti popsany spadá do ochrany určitého patentu na vynález.

V tomtéž žalobním bodu žalobce tvrdil, že Úřad nezjistil spolehlivě a beze všech pochybností, zda předmět určení skutečně spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru, když dle názoru žalobce k takovému zjištění bylo nutno odborného posouzení těchto skutečností, důležitých pro rozhodnutí a žalovaný tak měl ustanovit znalce k zajištění znaleckého posudku. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení o určení učinil tyto kroky – dne 24. 5. 2010 se vyjádřil k návrhu na určení (položka 9 správního spisu) a dne 9. 9. 2010 podal rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí. V žádném z těchto podání nezpochybnil

pravomoc a kompetence Úřadu k rozhodnutí ve věci; ostatně zákon stanoví, že Úřad na žádost toho, kdo osvědčí právní zájem rozhodnutím, určí...

Žalovaný dále konstatoval, že Úřad průmyslového vlastnictví jako ústřední orgán státní správy ČR rozhoduje o poskytování ochrany na vynálezy, průmyslové vzory, užité vzory, topografie, polovodičových výrobků, ochranné známky a označení původu výrobků, a disponuje tedy odborníky, kteří jsou schopni sami posoudit rozsah ochrany poskytnutí užitným vzorem a určit, zda jiné řešení (zde užívané žalobcem) do rozsahu této ochrany spadá. Kompetence správního orgánu k rozhodování, jež by bylo omezeno znaleckými posudky, by bylo v rozporu s působností orgánů moci výkonné. Ty jsou totiž povinny rozhodovat na základě svého uvážení, přičemž znalecký posudek je jen jedním z důkazních prostředků, o něž se správní úvaha může opírat. Úřad průmyslového vlastnictví (dále též „ÚPV“) je tedy nadán odborníky i kompetencemi k rozhodování o žádosti o určení, v řízení žádná žádost o provedení důkazu znaleckým posudkem nebyla předložena a vyžádání znaleckého posudku je pro žalovaného novum, které se objevilo až v řízení soudním. Z tohoto důvodu tento žalobní bod odmítl.

K žalobnímu bodu, kde žalobce tvrdil, že tímto nezákonným rozhodnutím došlo k porušení zákona o užitných vzorech a správního řádu a dále, že se žalovaný opíral o nedostatečně zjištěný skutkový stav, rozhodnutí také trpí několika vadami, jak je specifikováno výše a k přesvědčení žalobce, že při rozhodování správního orgánu došlo k několika procesním pochybením správního orgánu, žalovaný konstatoval, že toto tvrzení tak rovněž nelze pro jeho vágnost a neurčitost pokládat za žalobní bod, proto k němu nemůže uvést své vyjadřování. Zdůraznil, že ÚPV při rozhodování o žádosti určení, zda řešení v žádosti označené jako držák ručníků podle připojeného popisu a vyobrazení spadá do rozsahu užitého vzoru o názvu Konzola k připojení na žebříkový radiátor, vycházel z podkladů, které byly součástí žádosti o určení; rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které proběhlo lege artis, obsahuje předepsané náležitosti, je řádně odůvodněno a bylo vydáno orgánem k tomu příslušným.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Při ústním jednání zástupci účastníků setrvali na svých stanoviscích.

Zástupce žalobce nad rámec žalobou uplatněných bodů nově namítal, že Úřad nepostupoval správně, pokud nejdříve rozhodl o určení, tedy o tom, zda předmět určení spadá do rozsahu užitého vzoru, či nikoli a řízení o určení nepřerušil do doby rozhodnutí návrhu o výmazu užitého vzoru. Dále nově tvrdil, že se žalovaný nezabýval rozkladovými námitkami žalobce a neuvedl k nim svoji argumentaci. Konečně nově tvrdil k věci samé, že předmět určení nespadá do rozsahu užitého vzoru, neboť je uplatněn jiný princip, je tam jiná vzpěra, což vyplývá z výkresů, které jsou založeny ve správním spise a jimiž byly prováděny důkazy. V této souvislosti zástupce žalobce uvedl, že soud může upustit od toho, aby žalobce rozvedl některé své argumenty a pokud má za to, že jsou kusé, má jej vyzvat, ať tak učiní. Zástupce žalobce při ústním jednání, krom důkazů navržených v podané žalobě, žádal, aby soud provedl důkaz ohledáním výrobku předmětu určení ke zjištění, že se předmět určení odlišuje řešením od užitého vzoru, uvedl, že takový důkaz ve správním řízení žalobce neuplatnil. Dále navrhl, aby soud opatřil znalecký posudek k posouzení odborné otázky, zda předmět určení spadá do rozsahu užitého vzoru. Rovněž navrhl důkaz listinami, které byly připojeny k návrhu na výmaz užitého vzoru, jež byl podán u ÚPV dne 6. 10. 2010 s tím, že se jedná o americké patenty (dále též „US patenty“).

Zástupce žalovaného poukázal na to, že rozhodnutí o určení je vedeno ve správním spise pod položkou č. 11, rozklad, který byl proti prvoinstančnímu rozhodnutí úřadu žalobce podán již v zastoupení stávajícím právním zástupcem JUDr. Kyjovským, je ve spise veden

pod položkou 12, zatímco návrh na výmaz užitého vzoru je veden pod položkou 17. Podle žalovaného tak nebyl důvod pro přerušení řízení o určení, které již bylo ve stádiu rozkladu a to tím spíše, že žalobce byl v té době již zastoupen stejným advokátem a ten přerušení řízení o určení ani nenavrhoval. Zástupce žalovaného rovněž nesouhlasil s nově uplatněnými žalobními body ani důkazy uplatněnými při ústním jednání. Zdůraznil, že určovací řízení je svébytné, v řízení o určení nebylo nic z toho, co uplatňuje zástupce žalobce při ústním jednání, navrhováno, samotná žaloba se zástupci žalovaného jevila jako osnova.

Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem v podané žalobě, neboť se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, jež si soud od žalovaného vyžádal k provedení přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a z něhož vychází, provedení těchto důkazů proto soud považoval za nadbytečné. Soud neprovedl ani důkazy navržené žalobcem při ústním jednání, a sice výrobkem „RAWELL, držák ručníků, kód 101204164, výrobce BEMETA“, neboť takto označený výrobek je předmětem určení ve správním řízení – jeho údaje se shodují s údaji, které jsou uvedeny na faktuře přiložené k návrhu na určení předmětu určení, zda spadá do rozsahu užitého vzoru č. 18843 o názvu „Konzola k připojení na žebříkový radiátor“ majitele GOZ METAL, s. r. o. Soud neprovedl tento důkaz také proto, že žalobce v žalobě ostatně konkrétně ani netvrdil a nerozebíral nesprávnost odborného posouzení Úřadu a žalovaného předmětu určení ve vztahu k užitému vzoru a z něj i vyplývajících právních závěrů. Soud dále neprovedl důkaz znaleckým posudkem, neboť v žalobě absentují konkrétní žalobní tvrzení o tom, v čem je nesprávné odborné posouzení Úřadu a žalovaného a z vyplývajících právních závěrů. K tomu soud podotýká, že žalobce důkaz znaleckým posudkem nenavrhoval v průběhu správního řízení a nepředložil ani oponentní znalecký posudek. Soud konečně rozhodl, že nebude provádět důkaz listinami, které byly přiloženy k návrhu na výmaz užitého vzoru (US patenty připojené k návrhu žalobce na výmaz užitého vzoru č. 18843 ze dne 6. 10. 2010). Důvodem neprovedení těchto důkazů je skutečnost, že jsou to listiny, které se vztahují k řízení o výmazu užitého vzoru, nikoli k řízení, jež je předmětem soudního přezkumu, tedy řízení o určení, zda předmět určení spadá do rozsahu daného užitého vzoru či nikoli. K tomu soud zdůrazňuje, že tyto listiny žalobce, jako důkaz ve správním řízení v nyní projednávané věci nenavrhoval ani v něm nebyly správním orgánem provedeny.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 správního řádu v rozhodném znění správní orgán postupuje v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen "právní předpisy"). Kde se v tomto zákoně mluví o zákoně, rozumí se tím též mezinárodní smlouva, která je součástí právního řádu. (2) Správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. (3) Správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. (4) Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ust. § 3 téhož zákona nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 téhož zákona podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. (2) Podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán. Jestliže to nemůže ohrozit účel řízení, může na požádání účastníka správní orgán připustit, aby za něj podklady pro vydání rozhodnutí opatřil tento účastník. Nestanoví-li zvláštní zákon jinak, jsou účastníci povinni při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. (3) Správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. (4) Pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle ustanovení § 8 odst. 1, 3 zákona o užitných vzorech v rozhodném znění o zápis do rejstříku se žádá přihláškou užitného vzoru (dále jen "přihláška") podanou písemně u Úřadu. (3) Přihláška musí obsahovat: a) žádost o zápis do rejstříku užitných vzorů, s uvedením názvu užitného vzoru, b) popis technického řešení, popřípadě jeho dokumentaci, c) nároky na ochranu, v nichž musí být jasně a stručně vymezen předmět, který má být chráněn užitným vzorem.

Podle ust. § 21 odst. 1, 2 téhož zákona pro řízení před Úřadem platí správní řád s odchylkami uvedenými v tomto zákoně a s výjimkou ustanovení o ověřování plných mocí pro neurčitý počet řízení, o možnosti volby několika společných zmocněnců, o prominutí zmeškání úkonu, o přerušení řízení, o lhůtách pro vydání rozhodnutí a o ochraně před nečinností, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a dále ustanovení o účastnících řízení; ustanovení správního řádu o účastnících řízení podle zvláštního zákona se však použijí. (2) Pro práva na užitný vzor, spolumajitelské vztahy, pro zápis licenčních smluv k využití předmětu chráněného užitným vzorem, pro převody užitných vzorů, pro vztahy k zahraničí, pro zastupování v řízení před Úřadem, pro prominutí zmeškání lhůty, pro nahlížení do spisů, pro určovací řízení, pro zápis užitných vzorů utajovaných podle zvláštních předpisů, pro opravné řízení a pro udělování nucených licencí se obdobně použijí ustanovení zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích.

Podle ustanovení § 67 zákona o vynálezech v rozhodném znění na žádost toho, kdo osvědčí právní zájem, Úřad rozhodnutím určí, zda předmět v žádosti popsany spadá do rozsahu ochrany určitého patentu na vynález.

Podle ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. k žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Soud předně uvádí, že se mohl v rámci přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání, zabývat jen těmi žalobními body, které žalobce řádně a včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., uplatnil. K tomu soud poukazuje na ustálenou judikaturu správních soudů a Nejvyššího správního soudu, podle které

veškeré výhrady k napadenému rozhodnutí musí žalobce formulovat výslovně v žalobě a nestačí odkazy na předchozí podání, která učinil v rámci správního řízení, tzn. odkazy na argumenty uplatněné v odvolání, v rozkladu nebo v jiných podáních adresovaných správnímu orgánu, ani důvody, které uplatní po citované dvouměsíční lhůtě (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 /99, Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 9/2003). Soud současně neshledal důvod pro postup v rozporu se zásadou koncentrace (§ 71 odst. 2, § 72 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.) a tedy důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro opožděně uplatněnou námitku žalobce, neboť se nejedná o důvody, ke kterým soud přihlíží z úřední povinnosti (rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 1 Afs 25/2004). Soud rovněž neshledal důvod vyzvat žalobce k upřesnění žalobních bodů postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť se nejednalo o žalobou uplatněný návrh, ve kterém by absentoval žalobní bod, či absentovalo vymezení rozsahu, v němž je rozhodnutí napadáno. Podle obsahu žaloby totiž žalobce napadl žalobou rozhodnutí žalovaného ve všech jeho výrocích a tvrdil, že Úřad a žalovaný postupovali v rozporu s § 2, § 3 a § 50 správního řádu, kdy nezjistili skutkový stav spolehlivě a beze všech pochybností, postupovali v rozporu s § 56 správního řádu, neboť měl být ustanoven znalec k odbornému posouzení, zda předmět určení spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru či nikoli.

Podle stanoviska soudu je z uvedeného zřejmé, že žaloba obsahuje konkrétní námitky, směřující proti procesnímu postupu správních orgánů v průběhu řízení o určení a soud proto důvod pro výzvu k jejímu upřesnění neshledal. K uvedenému závěru soud vedla též skutečnost, že žalobce je v soudním řízení zastoupen advokátem, který jej zastupoval již v průběhu správního řízení (od podání rozkladu ze dne 1. 9. 2010), tedy je odborně právně zastoupen zástupcem, který je dostatečně obeznámen s předmětem sporu a při znalosti právních předpisů odborně uvážil, co má být předmětem tvrzených nezákonností postupu správních orgánů ve správním řízení, případně právních závěrů správních orgánů ve věci samé v podané žalobě.

Soud tak nemohl vejít na zástupce žalobce při ústním jednání nově uplatněné žalobní body, týkající se nezákonnosti postupu Úřadu, který měl podle žalobce řízení o určení přerušit pro probíhající řízení o výmazu užitého vzoru, tvrzení, že se žalovaný nezabýval v rozkladu uplatněnou námitkou jiného způsobu provedení předmětu určení oproti užitému vzoru a konečně námitkou, že předmět určení nespadá do rozsahu ochrany užitého vzoru. K tomu soud pro úplnost uvádí, že návrh žalobce na výmaz předmětného užitého vzoru je datován dne 6. 10. 2010 a podle obsahu spisového materiálu u Úřadu podán 8. 11. 2010, zatímco rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí v řízení o určení je datován dne 1. 9. 2010 a u Úřadu podán dne 9. 9. 2010 (tedy dříve), v obou případech je žalobce již zastoupen stávajícím právním zástupcem, advokátem. Nejen, že byl tedy návrh na výmaz předmětného užitého vzoru podán po vydání prvoinstančního rozhodnutí a poté, kdy byl proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobcem uplatněn rozklad, řízení o určení však rovněž nemohlo být přerušeno z důvodu zákazu použití tohoto ustanovení správního řádu v důsledku § 21 odst. 1 zákona o užitečných vzorech, podle kterého pro řízení před Úřadem platí správní řád, ovšem s odchylkami a to mj. o přerušení řízení.

K opožděně uplatněné námitce nevypořádání se s rozkladovým důvodem, týkajícího se rozdílu ve způsobu uchycení srovnávaných řešení soud poukazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný touto věcnou námitkou zabýval (strana 5 – 9 žalobou napadeného rozhodnutí) a kde žalovaný velmi podrobně porovnává předmět určení s užitným vzorem tak, jak byl zapsán do rejstříku užitečných vzorů s osmi nároky na ochranu zde uvedeného znění a kde žalovaný dospěl ve shodě s Úřadem k závěru, že v rozsahu 1., 2., nároku na ochranu předmětu určení do rozsahu užitého vzoru spadá, v rozsahu 3., 4., 5., 6., 7. a 8. nároku na ochranu pak nespadá, a uzavřel, že předmět určení vykazuje všechny

podstatné znaky uvedené již v prvním, jediném, nezávislém nároku na ochranu užitého vzoru a spadá tedy do rozsahu jeho ochrany.

K nově, při ústním jednání, uplatněné námitce odlišnosti principu řešení předmětu určení a užitého vzoru soud odkazuje na zdůvodnění uvedené v prvoinstančním rozhodnutí Úřadu (str. 3 – 5) a shora zmíněné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, podle kterých vzaly správní orgány obou stupňů v úvahu údaje uvedené v žádosti o určení (ze dne 1. 2. 2010) k popisu předmětu určení specifikované fakturou vystavenou žalobcem dne 18. 1. 2010 s předmětem „101204164 držák ručníků na otopné těleso – RAWELL single, bílý, závěsný“ a přiloženou fotodokumentaci s tím, že předmět určení představuje konzolu k připojení na dvě sousední vodorovné trubky žebříkového radiátoru. Uvedly, že z porovnání předmětu určení s předmětným chráněným užitným vzorem je zřejmé, že se jedná o výrobky téhož druhu, se stejnou funkcí, kdy zasunutí mezi dvojici trubek radiátoru slouží dva výběžky, jejichž konce jsou tvarovány do vzhůru směřujících háků, po zasunutí mezi dvojici rovnoběžných trubek leží spodní část výběžku na spodní trubce a vzhůru směřující háky se opírají o zadní stranu horní rovnoběžné trubky. Provedení těchto výběžků a vzhůru směřujících háků je patrné z přiložených fotografií, zejména z vyobrazení držáku na č. 3 a z detailu na č. 4. Na těchto fotografiích je na spodní straně výběžku patrný prvek, kterým se výběžek opírá o přední stranu trubky a který zároveň kopíruje tvar spodní trubky radiátoru. Správní orgány tak dospěly k závěru, že předmět určení má všechny znaky uvedené v prvním nároku na ochranu užitého vzoru a spadá do rozsahu jeho ochrany. Ve vztahu k dalším závislým nárokům užitého vzoru bylo posouzení předmětu určení uvedeno pro úplnost, kdy bylo zjištěno, jak již bylo shora uvedeno ve vztahu k žalobou napadenému rozhodnutí, že předmět určení má všechny znaky uvedené také ve druhém nároku na ochranu a spadá do rozsahu jeho ochrany, u následujících (třetí až osmý) do rozsahu ochrany nespadá.

Z uvedeného je zřejmé, že důvod pro přerušení řízení z důvodu zahájení řízení o výmaz užitého vzoru nebyl dán, žalovaný se rozkladovou námitkou žalobce stran odlišného řešení u předmětu určení oproti užitému vzoru zabýval, a že Úřad a žalovaný věcně vypořádali, z jakých důvodů a v jakém rozsahu považují předmět určení spadající do ochrany užitého vzoru.

K žalobními námitkami soud uvádí, že namítaná porušení základních zásad správního řízení (§ 2, § 3) ani porušení § 50 a § 56 správního řádu neshledal. Podle obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů podal majitel užitého vzoru (podání ze dne 1. 2. 2010) žádost o určení, zda předmět určení „Konzola k připojení na žebříkový radiátor“ spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru č. 18843, jehož je majitelem. K tomu připojil fakturu, kterou dokládá zakoupení předmětu určení od žalobce (faktura ze dne 18. 1. 2010, č. FV-D10010) a fotodokumentaci. Úřad vyzval žalobce k vyjádření ve stanovené lhůtě (podání ze dne 19. 3. 2010, zn. sp. PUV2008-20066). Na výzvu žalobce reagoval podáním ze dne 21. 5. 2010, z jehož obsahu je zřejmé, že považuje technické řešení odlišné od užitého vzoru z důvodů zde uvedených. K tomu připojil obrazovou dokumentaci. Úřad rozhodl o návrhu rozhodnutím ze dne 10. 8. 2010, zn. sp. PUV2008-20066, č. j. PUV 2008-266/6585/2010/UPV, kdy podle § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech a § 67 zákona o vynálezech rozhodl, že předmět určení spadá do rozsahu předmětného užitého vzoru. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že Úřad porovnával předmět určení s užitným vzorem tak, jak byl zapsán s právem přednosti ze dne 24. 6. 2008 do rejstříku dne 28. 8. 2008 s osmi nároky na ochranu ve zde uvedeném znění, kdy dospěl k závěru po porovnání předmětu určení s předmětem chráněným užitným vzorem, že se jedná o výrobky téhož druhu, se stejnou funkcí a že předmět určení má všechny znaky uvedené v prvním nezávislém nároku na ochranu užitého vzoru a spadá tak do rozsahu jeho ochrany. Pro úplnost Úřad posoudil předmět určení i ke vztahu k dalším závislým nárokům užitého vzoru

(2 až 8), kdy dospěl k závěru, že v rozsahu druhého nároku užitného vzoru má předmět určení všechny znaky uvedené také ve druhém nároku a spadá do rozsahu jeho ochrany, u třetího až osmého nároku na ochranu užitného vzoru Úřad dospěl k závěru, že do rozsahu ochrany předmět určení nespadá. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí uplatnil žalobce již nově zastoupen stávajícím právním zástupcem rozklad (podání ze dne 1. 9. 2010). Stejnopis rozkladu byl zaslán k vyjádření vlastníku užitného vzoru, který ve svém stanovisku (ze dne 4. 10. 2010) závěry prvoinstančního správního rozhodnutí podpořil. Součástí spisového materiálu je i podání žalobce ze dne 6. 10. 2010, jímž je návrh na výmaz užitného vzoru č. 18843 (předmětný užitný vzor), který byl u Úřadu podán 8. 11. 2010. Součástí návrhu na výmaz jsou mj. listiny (US patenty), které žalobce žádal provést při ústním jednání v nyní projednávané věci jako důkaz. Podáním ze dne 23. 11. 2010 byl žalobce vyzván k zaplacení správního poplatku za podání návrhu na výmaz užitného vzoru z rejstříku a podáním ze dne 16. 12. 2010 byl vlastník užitného vzoru společnost GOZ METAL, s. r. o. vyzván k vyjádření k návrhu na výmaz užitného vzoru ve lhůtě do 25. 2. 2011. Podle protokolu o jednání zasedala dne 25. 1. 2011 odborná komise ve věci projednání rozkladu žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Součástí spisového materiálu je pod položkou 21 protokol o hlasování odborné komise ze dne 25. 1. 2011 (PUV 2008-266). Vlastní žalobou napadené rozhodnutí (ze dne 20. 5. 2011, zn. sp. PUV 2008-266, č. j.: PUV 2008-20066/047306/2010/UPV) rozklad žalobce zamítlo a prvoinstanční správní rozhodnutí potvrdilo. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný správní orgán připojil k posouzení správního orgánu I. stupně a soud na konkrétní argumentaci žalovaného pro stručnost odkazuje. Součástí odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je i stanovisko žalovaného k rozkladovým námitkám žalobce, týkajících se rozdílu ve způsobu uchycení porovnávaných řešení z důvodů zde uvedených a poukázal na to, že technické řešení chráněné užitným vzorem nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro zápis užitného vzoru do rejstříku, jak z důvodu nedostatku novosti, tak proto, že nepřesahuje rámec pouhé odborné dovednosti. K tomu žalovaný uvedl podrobnou argumentaci, z jakého důvodu právnímu názoru Úřadu o shodě předmětu určení s užitným vzorem v rozsahu 1. a 2. nároku na ochranu přesvědčil a odmítl stanovisko žalobce uplatněné v rozkladu jako irrelevantní. Žalovaný dále uvedl, že tvrzení žalobce o tom, že technické řešení nesplňuje zákonné podmínky pro zápis užitného vzoru do rejstříku, není předmětem určovacího řízení a krom toho žalobce své tvrzení nedoložil s tím, že žalobcem uváděný užitný vzor č. 20510 a průmyslový vzor č. 34737 by v případném řízení o výmazu užitného vzoru žadatele nebylo možné namítat jako důkazy proti novosti a překročení rámce pouhé odborné dovednosti, neboť nepoživají dřívějšího práva přednosti než předmětný užitný vzor žadatele.

Z uvedeného je zřejmé, že Úřad ani žalovaný namítaná ustanovení správního řádu neporušil, neboť jako správní orgán postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, svou pravomoc uplatnil pouze k účelům, k němuž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena, šetřil práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká a zasahoval do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu, dbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 správního řádu), postupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 citovaného zákona, za podklady vzal návrhy účastníků (žádost žadatele o určení), vyjádření žalobce (jako vlastníka předmětu určení), listiny, které žadatel k návrhu na určení připojil, jakož i listiny, které připojil k vyjádření k návrhu na určení žalobce, tyto hodnotil podle své úvahy a pečlivě vycházel ze všeho co v řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 správního řádu). Uvedené Úřad (a žalovaný) činil v rámci určovacího řízení (§ 67 zákona o vynálezech ve spojení s § 21 odst. 2 zákona o užitných vzorech) kdy určil, zda

předmět v žádosti popsany spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru, resp. všech nároků na ochranu, které byly na základě přihlášky do rejstříku zapsány (§ 8 odst. 1, § 3 písm. c) zákona o užiténých vzorech) a vyšel z toho, že předmět užitého vzoru je vymezen v projednávané věci osmi nároky na ochranu.

V nyní projednávané věci je nárokováná ochrana užitého vzoru vymezena slovně (popisně) tak, jak je uvedeno v prvostupňovém i žalobou napadeném rozhodnutí, v souladu s údaji uvedenými v rejstříku užiténých vzorů Úřadu. Podle ustanovení § 67 zákona o vynálezech je tak Úřad státním správním orgánem, který je zákonodárcem veden k tomu, aby na základě návrhu na určení rozhodl na žádost toho, kdo osvědčí právní zájem, zda předmět v žádosti popsany spadá do rozsahu ochrany určitého patentu na vynález (zde užitého vzoru), či nikoli. Soud nepochybuje o tom, že Úřad disponuje dostatečným odborným, personálním zázemím, včetně technického zabezpečení k tomu, aby této své působnosti dostál. To ostatně vyplývá i z toho, že se rozkladem zabývala odborná rozkladová komise, která předložila návrh rozhodnutí rozhodujícímu funkcionáři, tedy předsedovi Úřadu průmyslového vlastnictví. Při hodnocení otázek, k nimž je třeba odborných znalostí soud přezkoumal, zda správní orgány obou stupňů nevolily takový postup, který by nemohl vést úspěšně k objasnění skutečného stavu věci a dospěl k závěru, že správní orgány obou stupňů dostály své povinnosti vymezené v ustanovení § 67 zákona o vynálezech a příslušných ustanovení správního řádu a nezatížily svůj procesní postup libovůlí (článek 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ani svým postupem nezasáhli do práv žalobce (článek 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), jak ostatně judikoval zdejší soud již ve věci sp. zn. 5Ca 24/2006.

K tvrzení žalobce, že měl být v průběhu správního řízení k odbornému posouzení správních orgánů ve smyslu § 67 zákona o vynálezech ustanoven znalec, soud uvádí, že právě s ohledem na shora uvedené znění ustanovení § 67 zákona o vynálezech má za to, že takové odborné posouzení v rámci určovacího řízení činí Úřad jako odborný správní orgán. K tomu soud doplňuje, že žalobce návrh na to, aby byl v průběhu správního řízení ustanoven znalec pro odborné posouzení neuplatnil a to ani v podaném rozkladu, stejně tak žalobce nevyužil procesní možnosti předložit oponentní znalecký posudek, který by vyvracel právní posouzení nastolené správním orgánem I. stupně v instančním správním rozhodnutí. Žalovaný tedy právem rozhodoval o podaném rozkladu na podkladu skutkového a právního stavu, který mu byl znám ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Tvrzení, které ve prospěch svého výrobku (předmětu určení) činil v průběhu řízení o určení jeho výrobce (žalobce), je tvrzením strany, která je zainteresována na výsledku určovacího řízení a stanovisko takového účastníka řízení tak nemůže být, a právem nebylo, úřady považováno za nezávislé odborné posouzení. K tomu soud zdůrazňuje, že se žalobce v podané žalobě vůči odborným závěrům a právnímu posouzení v zákonem stanovené lhůtě nevymezil a nenapadl je.

Lze tak uzavřít, že určení, zda předmět v žádosti popsany spadá do rozsahu ochrany užitého vzoru, je podle ust. § 67 zákona o vynálezech ve spojení s § 21 odst. 2 zákona o užiténých vzorech v působnosti ÚPV jako ústředního orgánu státní správy, který je k tomu vybaven odborníky, jež jsou schopni sami posoudit rozsah ochrany poskytnutí užiténým vzorem a určit, zda jiné řešení do rozsahu ochrany spadá. Jestliže žalobce nevyužil procesních práv a nezpochybnil správnost odborných závěrů Úřadu, je takové posouzení ÚPV správní úvahou na podkladu skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

V projednávané věci tak soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že úvaha správního orgánu o tom, že předmět určení spadá do daného rozsahu ochrany předmětného užitého vzoru, byla učiněna na podkladu skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevybočila ze zákonem stanovených mezí a je v souladu se zákonem.

Pokud žalobce dále namítal, že žalovaný správně nezhodnotil důkazy navržené účastníky a s odkazem na uplatněné žalobní námitky porušení příslušných ustanovení správního řádu (§ 2, § 3, § 50 a § 56) tvrdil, že se žalované rozhodnutí opírá o nedostatečně zjištěný skutkový stav, trpí uvedenými vadami, a že došlo k několika procesním pochybením správního orgánu, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech užívat předmět určení, soud pro obecnost takto obecně formulovaného bodu nemohl zaujmout konkrétní stanovisko a odkazuje na shora uvedené důvody, pro které z konkrétně uplatněných žalobních námitek neshledal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení, které jejich vydání předcházelo, nezákonným.

Na základě shora uvedených skutečností soud nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 18. března 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková